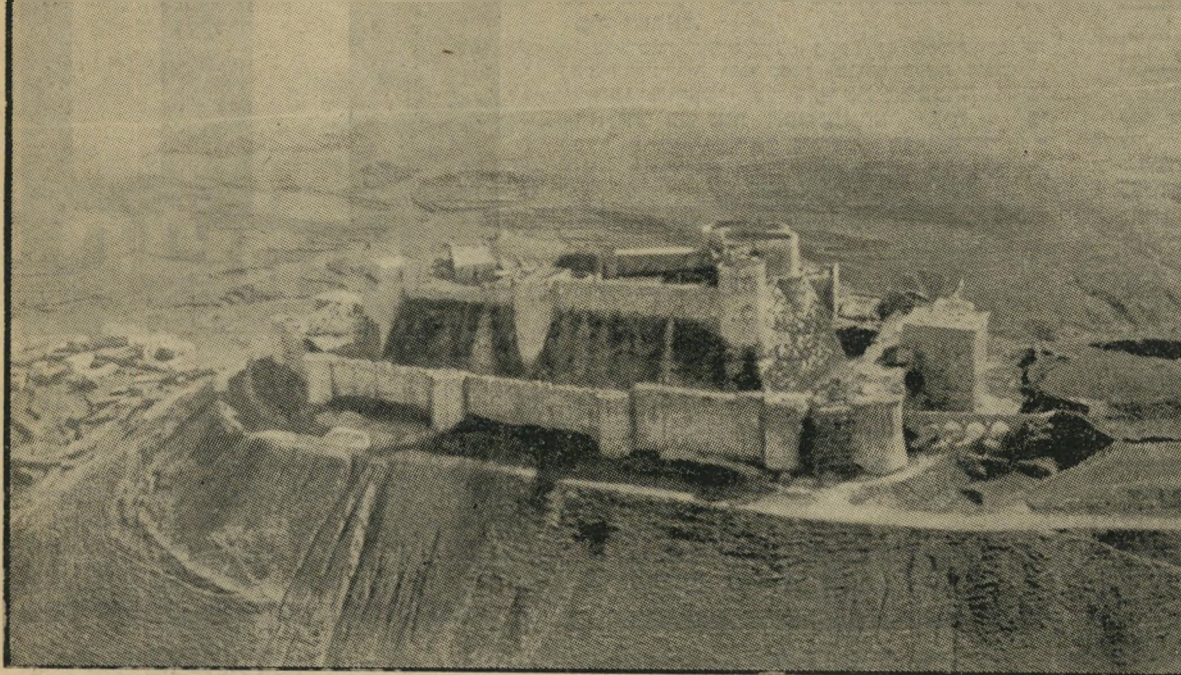

איך לא לעשות דברים"

ערבים למדינתם נובעת מאיבהנה מצערת. זו, כמובן, אשלייה. אך עצם העובדה שאשלייה כזאת יכולה אף להתקיים, מצביעה על הבל יסודי. שום צלבן לא יכול היה להאמין אף לרגע קט שהמלחמה בין הנוצרים והמוסלמים אינה לרצון האלוהים. כך, בלי להתעלם מן ההשלכות המדאגות הכרוכות בניתוח תקופת הצלבנים לגבי עתיד ישראל, אסור לאיש ישראלי או ערבי להרחיק לכת בהשוואה זו. עד כדי הסקת מסקנה פאטאליסטית, לחיוב או לשלילה. להיפך, השוואה זו יש לראות בה שיעור שאפשר ללמוד ממנו לקח שימושי, לשם קביעת הנחיות לעתיד.

כפי שאמר לי פעם אחד מגדולי היסטוריונים, שעה שנחננו על השוואה זו: „על הישראלים להתייחס אל ההיסטוריה של מסעיה הצלב כאל מדרין שימושי המלמד אותם איך לא לעשות את הדברים.”

**נכונות
למלחמה
טוטאלית**

כך די: שבאלייה — מיבצר צלבני ליד טריפולי, כפי שהוא נראה כיום

כדי להפציר במלך לשגר עזרה. זה זימן את הצבא המלכותי, והפקיד עליו את הרוון ריימון, אך הוא התעקש ללחוח גם בעצמו את חייליו, כשהוא נישא באפיריון. הם חשו בדרך שהובילה על פני יריתו והר נבו לעבר כך. בהתקרב צבא המלך, הסיר צלאח-אל-דין את המצור, אחרי שמכונותיו לא הצליחו לפגוע בחומות האדירות של המצודה. ב־4 בינואר נסוג לעבר דמשק. המלך נישא כתרועת ניצחון לתוך כך, ואורחי החתונה היו חופשיים לחזור לבתיהם.”

על רקע מודרני יותר ואבירי פחות, אירע אותו הדבר, פחות או יותר, בחודשים מאי ויוני 1967. (חוץ מן העובדה שריינו לא נתמנה לשר הבטחון של הממלכה, ושהוא לא ערך פשיטה גורשו מעכו בשנת 1291. בכל 192 השנים האלה, חרף כל שביתות הנשק, ההפוגות והפסקות האש שהיו, לא ידעו הצלבנים אף יום אחד של שלום אמיתי. מבחינה זו הדמיון לישראל הוא מוחלט.)

אכן, בחשבי על המשבר של מלחמת-ששת-הימים, שפרץ כסערת-פתע ללא כל אזהרה מוקדמת ומבלי שאיש ציפה לו יום אחד לפניו, נזכר אני בפרשה מימי הצלבנים, שנראתה לי תמיד כמסמלת יותר מכל את עצם תנאי הקיום של ממלכת ירושלים.

בשנת 1182, ארבע שנים בלבד לפני שנמחצו צבאות הממלכה על-ידי צלאח-אל-דין בקרני חסין, הגבעה המשקיפה על ים כינרת, נערכה חתונה במצודה של כך, שחורבותיה מש-קיסות כיום על סדום מן המיזרח.

אדונה של המצודה, אותו ריינו הידוע לשימצה, שנשא אז את התואר „האדון של עברי הירדן”, ושהיה מנהל מפלגת שוחרי המלחמה בממלכה, ניצח על חתונתו של אציל בן 17 עם נסיכה בת 11. מכל השטחים הנרחבים של מדינות הצלבנים, מצפון סוריה ועד גבול מצרים, באו האבירים ונשותיהם ברכיבה כדי להשתתף באירוע. אחדים מהם רכבו מן הסתם במשך שבועיים, בשאתם איתם את שריונם, אשר בלעדי אי-אפשר היה לתאר את החיים.

החגיגה היתה בעיצומה, כאשר לפתע הופיע צבא מוסלמי בהנהגת צלאח-אל-דין עצמו

כשנת 1182, ארבע שנים בלבד לפני שנמחצו צבאות הממלכה על-ידי צלאח-אל-דין בקרני חסין, הגבעה המשקיפה על ים כינרת, נערכה חתונה במצודה של כך, שחורבותיה מש-קיסות כיום על סדום מן המיזרח.

אדונה של המצודה, אותו ריינו הידוע לשימצה, שנשא אז את התואר „האדון של עברי הירדן”, ושהיה מנהל מפלגת שוחרי המלחמה בממלכה, ניצח על חתונתו של אציל בן 17 עם נסיכה בת 11. מכל השטחים הנרחבים של מדינות הצלבנים, מצפון סוריה ועד גבול מצרים, באו האבירים ונשותיהם ברכיבה כדי להשתתף באירוע. אחדים מהם רכבו מן הסתם במשך שבועיים, בשאתם איתם את שריונם, אשר בלעדי אי-אפשר היה לתאר את החיים.

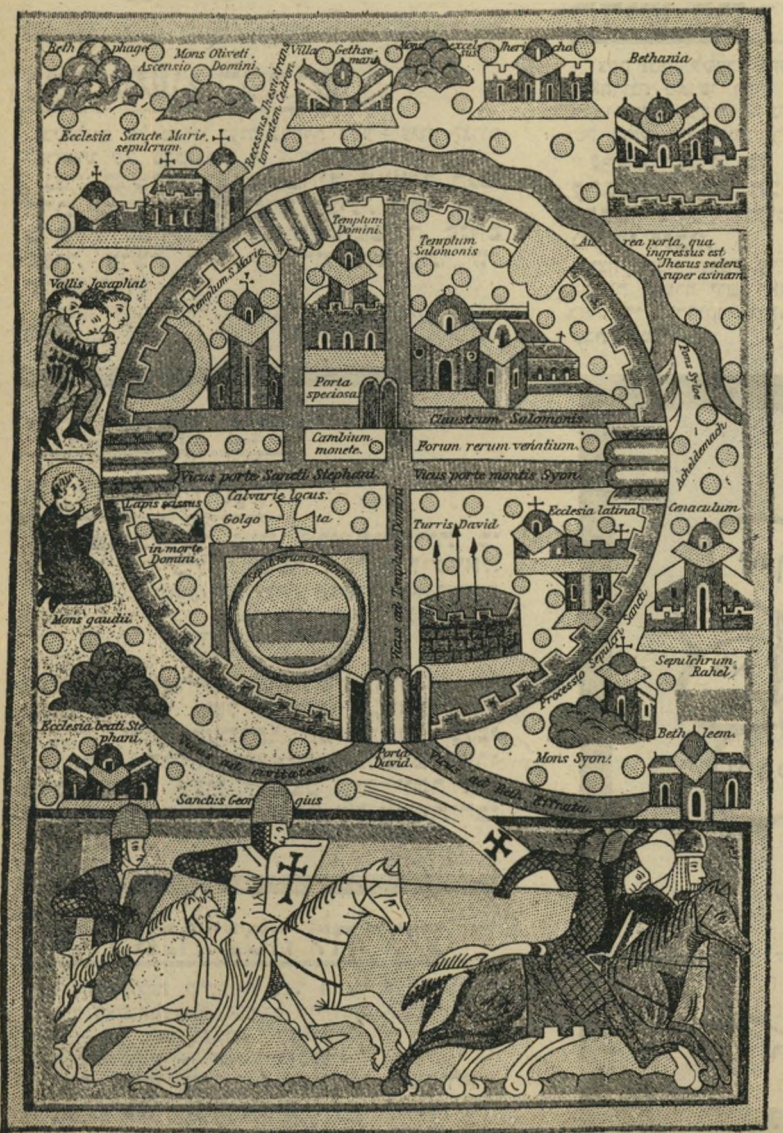
החגיגה היתה בעיצומה, כאשר לפתע הופיע צבא מוסלמי בהנהגת צלאח-אל-דין עצמו

מתוך המדבר והתנפל על העיירה. בטרם הספיקו הצלבנים להתייצב להגנתה, הצליח צלאח-אל-דין לפרוץ לתוכה. בידי ריינו עלה להימלט לתוך המצודה, הודות לגבורתו של אחד מאביריו, שחסם לברו את הנשר מעל לחפיר שבין העיירה והמצודה, עד שהגשר נהרס — מאחוריו.

כפי שראנסימן תיאר את המעמד: „ססק הנשוואין נמשך בתוך המיבצר, כשכל הנוכחים מפגינים אומץ-לב למופת. בשעה שהמרגמות הטיחו מטר של בליסטרות בחומות, נמשכו השירה והריקודים ביניהן. הגברת סספני, אמו של החתן, הכינה בעצמה מעדנים מוכחרים לסעודת הנשוואין ושלחה אותם החוצה אל צלאח-אל-דין. הוא, בתמורה, שאל באיזה מגול נמצא הווג הצעיר, ונתן פקודה שלא להפציר אותו במכונות-המצור של.”

„אולם מחוץ למחנה זו, לא הרפה מאמציו. תשע המרגמות שלו לא נחו מפעולה אף לא לרגע, ופועליו כמעט הספיקו למלא את החפיר. נשלחו שליחים בהולים לירושלים

מפה מסוגנת של ירושלים העתיקה מימי הצלבנים